

Rumboer om een vlieger

DOOR J. F. STULP

I. TOCH EEN MISLUKTE MIDDAG.

„Jo, gå nu toch eens een poosje naar buiten!” moppert moeder en landerig haalt Piet Bos zijn schouders op. Nou, zo'n vrije Woensdagmiddag valt ook niet mee hoor. Letterlijk alles heeft hij nu al geprobeerd, 't laatste uurtje: tekenen, lezen, figuurzagen.... Nu heeft hij net zijn nieuwe boetseerdoos dicht geslagen en in de kast gegooid. En buiten schijnt het zonnetje....

Bah, als z'n kameraden er nu maar waren. Maar Koos Weynands moet zijn vader helpen in de tuin en Chris van de dokter, bij wie je anders altijd wel terecht kunt, heeft een extra vacantie en zit met zijn ouders ergens in 't buitenland, in Oostenrijk, gelooft Piet. En hij hier, met z'n kleidoos.... Bah, wég met dat ding, in de kast, klèts! Maar dan loopt hij moeder, die zit te naaien, de gal over. Jo, gå nu toch eens een poosje naar buiten”....

Piet trekt een ontevreden gezicht. „Daar heb ik óók niks”, zeurt hij verongelijkt, maar intussen zoekt hij toch maar de deur. Want als moeder op die toon begint, kun je beter wat ruimte maken, dat weet hij allang. Kom, hij gaat dan nog maar eens een stok uit de boom snijden en een boog maken, met pijlen. Hoewel er al twee van die apparaten in de schuur staan. Of een eindje fietsen, dat was misschien ook te proberen. Eens op het schoolplein kijken, of dáár wat te beleven is....

Een beetje harder dan nodig is, slaat de achterdeur dicht en dan scharrelt Piet maar eens naar het

schuurtje. Eerst dat roestige aardappel-mesje maar eens proberen op die plank. Nou, dat ding is ook niet veel meer hoor — zo stomp als een broodje. Waar heeft hij zijn zakmes nou? Even zoekt hij in z'n zakken en dan.... wat is dat nou?

Ineens trekt hij z'n rug recht, spitst de oren en blijft luisterend staan. Voor 't huis klinkt een fietsbel, lang en een beetje ratelend. Als dat Koos Weynands nou eens was. Even nog, dan wordt een karretje tegen de zijmuur van 't huis gegooid en daar steekt werkelijk Koos zijn glundere snoet door de open schuurdeur. „Hallo”, komt hij meteen maar naar binnen, „wat voer jij hier uit?”

Dat een jongensgezicht toch zo gauw veranderen kan....

Piets ogen glinsteren opeens van pret en verwachting. Ha, nu kunnen ze iets doen, 't kan niks schelen wát!

„k Dacht dat jij je vader moest helpen”, zegt hij, terwijl hij minachtend het roestige mes in een hoek gooit. „k vervéélde me, jo!”

„k Had geluk”, zwetst Koos, nu ze samen naar buiten scharrelen, naar de straat. „Mijn Oom kwam onverwacht en hij is met Vader naar de stad gegaan. Nou, toen hoefde ik van moeder alleen de boontjes te schoffelen; 'k was om 3 uur al klaar. En 'k ben maar direct naar hier gepeddeld. Wat gaan we doen?”

Uitdagend kijken ze de wereld in, die twee en hun vingers jeuken. Er moet wat gebeuren vanmiddag, 't is nog zo vroeg! En Koos hoeft nooit lang over een plan te denken.

„k Weét al wat”, pakt hij z'n kameraad bij de arm, „we gaan vlieg

geren jo, er staat een lekker windje".

Maar Piet kent zijn kameraad wel en hij kijkt een beetje bedenkelijk. Een plan bedenken is gemakkelijk genoeg, maar het uitvoeren....

"Heb jij dan een vlieger?" aarzelt hij. — Nee dat nou niet....

Koos kijkt eens om zich heen, of hij verwachtte dat vliegers hier aan de bomen groeien, maar dan schitteren zijn ogen alweer, want nu is hij er — en goed ook! „Chris", zegt hij, wat zachter nu, „Chris van de dokter, die heeft er eentje, weet je wel?" Nou, óf Piet het weet! Ze hebben 'm de vorige week nog opgelaten. 't Is een prachtige, een „tonnetje", noemde Chris hem — een rechthoekig geval, met gekleurd linnen beplakt. En als je er ergens binnen in een bamboe-stokje wegschuift, kun je 'm opvouwen en zo in je fietstas stoppen. En vliëgen, dat ding! In gedachten zien ze 'm nog staan, onbeweeglijk tegen de blauwe lucht. Maar wat hebben ze daar nou aan? Chris is uit en daarmee z'n vlieger onbereikbaar. Tenminste voor Piet...

Maar Koos is niet zo gauw verlegen. Een beetje geheimzinnig buigt hij zich naar z'n kameraad over, z'n ogen flikkeren ondeugend en fluis-terend haast, vertelt hij zijn plan. Piet knikt, ja, dat was wel wat, misschien. Maar helemaal in orde is 't niet.. Kom, dan gaan ze maar eens

Vlug haalt Piet zijn fiets uit het schuurtje, zwaail nog even tegen moeder voor 't raam en dan trappen de beide vrienden naar 't dorp. Als ze nu een beetje geluk hebben....

Koos' huis staat midden in „de buurt", naast dat van dokter Bruins en de achtertuinen zijn alleen maar door een hoge, houten schutting van elkaar gescheiden. In die schutting is een deur, die meestal open staat. Toen Koos hier vanmiddag zijn boontjes schoffelde, kon hij zodoende gemakkelijk genoeg zien, dat Gerben Visser in de dokterstuin aan 't werk was en dat het stenen schuurtje achter in de tuin open stond, omdat Gerben daar zijn gereedschap en

de kruiwagen uit gehaald had. Koos heeft daar toen niet zo bijzonder op gelet, maar nu heeft hij zijn hele

„onderneming" daarop gebouwd. In dat schuurtje, op het tafeltje in de hoek, moet Chris zijn vlieger liggen. En waarom zouden ze die niet even mogen lenen? Als ze handig zijn kunnen ze hem best even pakken op een ogenblik, dat Gerben even naar huis is om thee, of om een kruiwagen vol mest. De tuinman loopt tóch aldoor af en aan, heeft Koos wel gezien. En als Chris het wist, dan vond hij het vast wel goed. Nou, waarom zouden ze 't dan niet doen?

Zo, zichzelf geruststellend, fietsen ze nu door 't dorp en even later stappen ze bij Koos' huis af. Meteen kijken ze elkaar even veel betekennend aan. Gerben is bezig vóór het doktershuis de haag te knippen. Achter 't huis is de kust dus wel veilig. Hoewel, een waagstuk blijft het, want als Gerben wil, is hij met een paar passen van zijn lange benen in de tuin. En als-ie je dan bij 't schuurtje ziet, nou, berg je dan maar....

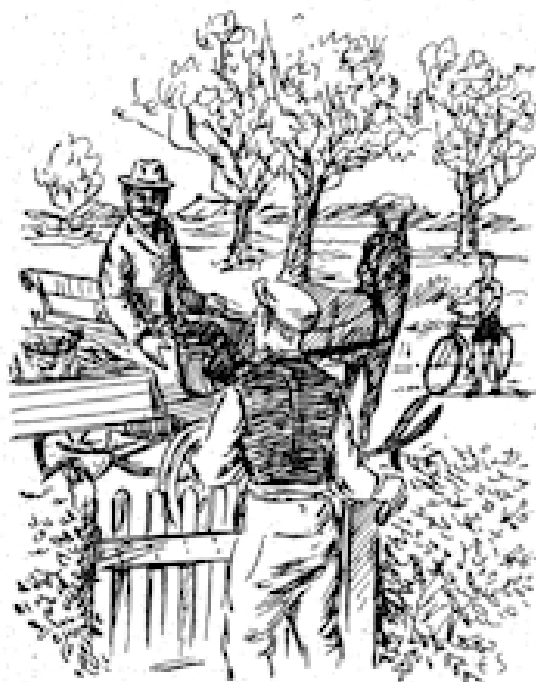
Staan- de in de steeg, zó dat de tuinman hen niet kan zien, maken de

Jongens nu vlug hun plan. Piet kan erg hard op zijn vingers fluiten en hij zal hier in de steeg blijven staan om de tuinman in de gaten te houden. Als die soms aanstalten maakt om naar de tuin te gaan zal Piet fluiten, niet zo zacht! En laat de rest nu maar gerust aan Koos over! Met een doodonschuldig gezicht verdwijnt die achter het huis. Dan wordt het stil....

Wachten duurt altijd lang.

Piet scharrellt wat aan zijn fiets, draait de kop eens van zijn bel en er weer op en loert ondertussen naar de tuinman. Die doet een beetje gevaarlijk.... Eerst voelt hij aan zijn haagschaar die zeker wat stomp is, dan steekt hij een sigaret aan en kijkt eens in de lucht. Maar net als lijkt, dat hij naar de achtertuin zal gaan en Piet zijn vingers al in de mond heeft om te fluiten, komt Jurjen Schilleboer de weg langs en zet zijn karretje voor 't hekje.

„Bij de dokter is niemand thuis“, roept de tuinman. Meteen loopt hij naar 't hekje om een praatje te ma-

ken en ook Jurjen zet zich in posituur. O, gelukkig, die twee houden elkaar wel even bezig... En daar

heb je Koos al terug! Triomfantelijk laat hij zijn buit zien: de netjes opgevouwen vlieger, half bedekt door Koos' jas.

„Hij is binnen, jo!“

„En het touw“, informeert Piet, waar is de klos?“

Hè?... da's waar ook. Laat Koos nou nooit aan dat touw hebben gedacht. Trouwens, dat lag daar ook niet, hij weet het zeker. En nog eens gaan om te zoeken, nee, dat doet hij toch maar liever niet. En 't kan ook al niet meer, want Gerben, die z'n praatje met de schilleboer uit heeft, gaat nu naar de tuin. „k Zal de hark even halen“, roept hij nog naar de straat, „die bladeren moeten daar weg“.

Even kijken de jongens elkaar aan. Nou, dat is wel op 't nippertje geweest, hoor... En die klos, bedenkt Koos, nou, dat is helemaal niet erg. Bij oom Hendrik, die aan 't eind van 't dorp woont, ligt een prachtige klos touw op zolder. En die mag Koos best even gebruiken, hij bedenkt daar wel een smoesje voor. Ze moeten die kant toch uit, want ze gaan weer naar 't „domineesland“ waar ze laatst ook zijn geweest...

Zo pratende zijn ze al vlug opgestapt. Jongens, wat een geluk toch! En dat nou niemand iets van Koos z'n handigheid heeft gemerkt. Gerben niet en Koos' moeder, die hem nog achterna riep of hij een kopje thee wilde, evenmin!

Koos verkneutert zich, hij danst op z'n zadel heen en weer. Dat touw van z'n Oom Jo, dat is wel tweemaal zo lang als de lijn van Chris. En sterk!... Nou, er zal gevliegerd worden vanmiddag, reken maar....

„En vanavond“, vraagt Piet, die nog niet zo enthousiast is, „hoe krijg je die vlieger weer op z'n plaats?“

O.... Koos had daar nog niet zo aan gedacht, maar da's een kleinigheid, hoor. Die brengt hij vanavond of morgen vroeg ijskoud terug.

(Wordt vervolgd).

Rumoer om een vlieger

DOOR J. F. STULP

En als 't schuurtje dan op slot zit, dan vraagt hij aan Gerben, of die 't even open wil maken, omdat Chris' vlieger er in moet. Die lag nog bij Kooos op zolder, zie! O.... Is dat een leugen? Nou, dan legt hij die vlieger vannacht op zolder en brengt hem morgen terug. Is 't dan goed?.....

Kooos lacht zo aanstekelijk, dat Piet eindelijk zijn bezwaren vergeet en meelacht. Heerlijk laten ze zich de frisse wind door de haren waaien. Nou, zo'n vrije Woensdagmiddag is toch maar je ware. Tenminste als je 'n kameraad hebt als Kooos Weynands!

Een kwartiertje later staat de prachtige „huisje-draak“, zoals Kooos hem noemt, hoog in de lucht. Tante heeft de klos touw vlot en zonder iets te vragen meegegeven en de rest was maar een kleinigheid. Tenminste voor Kooos. Piet had weer wat natuurlijk. Hij vond dat touw veel te dun voor zo'n grote vlieger. Je kon het zó, met je handen, wel kapot trekken. Maar Piet had er geen verstand van! 't Was best, geteerd „klapkoord“, Kooos wist het zeker, en zie je nou wel dat hij gelijk had? Als een schitterend gekleurde vogel staat de vlieger tegen de lucht, langzaam zwaait hij heen en weer, in wijde boegen. En moet je eens aan dat touw voelen hoe hij trekt. Pas op, houd vast, hoor!

't Is hier heerlijk rustig, op het „domineesland“. Boer Dirksen, de eigenaar, liep hier zopas langs en hij zei dat hij nog nooit zo'n mooie vlieger had gezien. 'n Vriendelijke man, die boer Dirksen. Alle mensen zijn vriendelijk, vandaag....

Kooos ligt op z'n buik in 't gras, 't hoofd op de ellebogen en hij tuurt in de verte. Straks is 't zijn beurt om de lijn te houden.

Daar, aan 't eind van dit land, is het Gaaster Bos, de vlieger staat er haast boven. Kooos wou best eens een ontdekkingsstochtje maken in 't bos, maar daar komt niks van in. Alle toegangshekken zitten dicht en 't is overal: „Verboden Toegang“. Achter in 't bos woont „Jimke“, die boswachter is en meteen opzichter over de D.U.W.¹⁾ arbeiders, die achter 't bos een nieuw fietspad aanleggen. Jimke heeft bij de jongens de wind er onder en anders zijn hond well! Nee, in 't bos komen ze maar liever niet.... Kooos zucht eens en kijkt weer naar de vlieger. Jammer, dat het touw niet nóg langer is!

1) D.U.W. is Dienst Uitvoering Werken. Bij deze dienst worden werkloze arbeiders aangenomen voor het werk aan wegen, bruggen enz.

„'t Begint harder te waaien“, zegt Piet, „zouden we 'm maar niet liever inhalen... 'k vertrouw die lijn niet!“

„Jij vertrouwt niks“, vindt Kooos, die over-eind krabbelt, „geef mij de klos nu maar eens, dan gaan we 'm kunstjes leren, let maar eens op!“

Kooos heeft meer gevliegerd, hij heeft verstand van die dingen. Onverwacht doet hij een paar flinke rukken aan de lijn. Die staat zo strak als een snaar.... En nu moet je die vlieger te keer zien gaan, hij danst gewoon in de lucht, als Kooos aan het touw trekt. Kijk, zó moet je doen! Heftiger nog rukt hij aan de lijn en nóg eens, dan.... knap!

„Houd 'm!“ schreeuwt Piet meteen, maar er is niks meer te houden.... De lijn, er-

gens hoog in de lucht afgeknapt, dwarrelt slap naar beneden. En de vlieger, Chris' mooie vlieger, zwaait en duikelt alsof hij plotseling duizelig was geworden en glijdt dan in razende vaart schuin naar beneden, in de richting van 't bos....

„Kijk goed waar hij terecht komt“, dat

is 't enige, wat Kooos zo gauw bedenken kan. Machteloos staan ze de vlieger na te kijken. Nu is hij al bij de bommen en nu... wég!

„Dat komt van dat idiote rukken“, nijdigt Piet, „die zijn we kwijt!“ Maar wat geeft het of hij zich boos maakt? Ze moeten er achteraan en direct! Piet is al weg. Kooos neemt de lijn in: als een razende staat hij te winden. „Onthoud goed de richting“, roept hij, „'k kom je zó achterna!“

In een ogenblik is Piet, dwars het land over, aan de rand van 't bos gekomen en zijn ogen zoeken. Nee, hier is niets. Dan maar met een aanloopje over de sloot en 't bos in. Haastig krabbelt hij bij de hoge wal op en dringt zich in de dichte struiken. O, daar heb je Kooos ook al. „De lijn is binnen“, hijgt hij, „en de vlieger krijgen we ook wel, wacht maar eens...“ Piet broemt maar wat binnensmonds en twee paar ogen speuren. Maar 't is onbegonnen werk eigenlijk. Waar móet je hier zoeken in die dichte struiken, die helemaal geen uitzicht laten? En dat dit nou net met Chris zijn vlieger moet gebeuren. Maandagavond komt Chris thuis en wat dan, als ze de vlieger niet terug vinden? Dokter Bruins is niet zo gemakkelijk, als hij boos is. En 't is toch eigenlijk ook wel gemeen wat ze gedaan hebben. Hadden ze dat nu maar wat eerder bedacht....

Moeilijk en zenuwachtig dringen ze zich al verder het bos in. De richting zijn ze allang kwijt, 't is eigenlijk maar zo'n heetje zoeken op goed geluk, wat ze doen. En met nog kans op een proces-verbaal ook, want 't is hier streng verboden terrein. Als de hond van Jimke de lucht van hen krijgt.... Maar vooruit hoor. Met geweld dringen ze alle bangheid terug en verder gaat het weer. Tot, vrij plotseling nog, de struiken minder dicht worden en ze op een smal paadje staan, dat zich in honderd bochten door het bos slingert. Even kijken ze elkaar aan. Wat nu? Dat paadje nu verder maar volgen, met een flinke kans de boswachter tegen te komen? Of de moed maar opgeven en teruggaan? Maar dan zien ze de vlieger helemaal niet weer terug. Nou, 't is wel moeilijk hoor! Mismoedig gaan ze aan de kant van 't paadje in 't mos zitten en overleggen. Piet voelt er wel voor om naar Jimke zijn huis te gaan en de boswachter toestemming te vragen verder te zoeken. Maar Kooos schudt zijn hoofd. Jimke zal je zien aankomen! Nee ja, dan ken je hem niet! Dan, plotseling schrikken ze op. Op het paadje, ergens achter de bocht, waar het pas nog zo stil was, klinken stemmen en er rinkelt, heel even, een fietsbel.

„Jimke“ fluistert Kooos gejaagd. Meteen zijn ze al overeind en met twee, drie sprongen wég in de struiken. En dat werd tijd ook, want het gepraat is nu al zo dichtbij, dat ze zich direct weer laten vallen in de dichte laag dorre bladeren die hier ligt. Stijf drukken ze zich tegen de grond. Toch hebben ze nog kans gezien zich zó ver om

te draaien, dat ze tussen de takken en bladeren door een smalle stroep van het paadje kunnen zien. Het schuifelen van de fietswielen over de grond is nu duidelijk te horen. En de diepe bromstem van Jimke ook. Daar heb je ze! Even, met een flits, zien ze de fietsen voorbij gaan. De boswachter is in zijn gewone, groene uniform en naast hem rijdt een arbeider die ze niet kennen, zeker iemand van de D.U.W. En daarachter.... o, zag je dat?... een hond.... die grote, gele herdershond van Jimke. Het heest loopt snuffelend langs de kant van 't paadje en rakelings de jongens voorbij. Ze houden hun adem in, die twee daar in de struiken en knijpen de vuisten dicht van de spanning. Maar alles gaat goed en 't gevaarlijkste ogenblik is al voorbij. Of....

De jongens kunnen nu niets meer zien, maar dichtbij schijnt iets bijzonders gebeurd te zijn, want de fietsers zijn afgestapt. Dat kun je duidelijk horen aan de stemmen, die nu op één hoogte blijven, luid en druk. Kon je nu maar eens iets verstaan. En die akelige hond loopt al maar heen en weer, soms hoór je hem hijgen. Nou, dit ziet er lelijk uit....

„Schiet nou eens op“, fluistert Kooos, die het niet meer uithoudt, maar een gebied

dend „St!“ van Piet doet hem z'n mond weer houden. Stijf drukken ze zich tegen de grond, angstig loeren hun ogen door de takken. Dan.... hè, eindelijk! Plotseling klinken de stemmen verder weg en, net zo onverwacht als ze zopas gekomen zijn, verdwijnen ze in de verte.

Een hele poos blijven de jongens nog liggen, zacht fluisterend, de oren gespittet. Maar het gevaar is werkelijk voorbij en eindelijk krabbelen ze overeind en slaan zich het vuil van de kleren. Dan staan ze weer op het paadje. Jonges, wat hebben ze 't be-

nauwd gehad.... voor geen geld blijven ze nu nog langer naar die vlieger zoeken! De bewachter en z'n vriend zijn die kant uit gelietst, in de richting van het nieuwe fietspad — en zonder zich meer te bedenken draven zij nu de andere kant op. Waar ze terecht zullen komen weten ze niet, maar ze komen ze waarschijnlijk toch gauwer het bos uit, dan wanneer ze nog eens het pad door de struiken nemen. En ze kunnen nu, al hollend, meteen nog eens uitkijken naar de vlieger. Want het is toch zo ontzettend jammer, dat ze die kwijt zijn....

Een hele poos nog slingert het paadje door; achter elke bocht is weer een andere, maar eindelijk staan ze voor een gesloten hek. „Streng verboden toegang”, staat op een bordje, alsof ze dat nog niet wisten. Maar achter dat hek is de weg.... een auto suist voorbij, een bakkerswagen ratelt....

„Gelukkig”, zucht Koos, als hij, achter Piet aan boven van het hek af, op de grond springt, „dat hebben we weer gehad!” Maar blij is hij niet, evenmin als zijn kameraad. Met bedrukte gezichten lopen ze terug naar het dominicaal-land om de fietsen te halen. En het touw zonder vlieger.... Maar ze geven de moed nog niet op hoor! Die vlieger móeten ze terug hebben vóór Maandagavond, dat is vast! Morgenvroeg zullen ze eerst, vóór schooltijd nog, naar de boswachter fietsen om te vragen, of die misschien iets gevonden heeft. En of ze anders vergunning mogen hebben om in 't bos te zoeken. Als Jimke ziet dat 't eerlijk werk is, doet hij dat wel. En thuis vertellen ze niks natuurlijk, dan zouden ze nog op hun kop krijgen bovendien. Nee hoor, 't is zó al erg genoeg!

II. EINDELIJK EEN SPOOR.

Vrijdagavond.

Het weer is herfstig, met veel wind en huien en 't was vanavond al vroeg donker. Bij het nieuwe fietspad echter 't bos, waar de hele dag drak is gewerkt, is het nu eenzaam geworden en stil. Tussen hopen zand en puin liggen de kruiwagens, achteloos neergegoooid. Een grote tractor staat, veilig toegedekt met een groot oliekleed, schuin aan de kant. En de zware wals, die de hele dag heeft staan puffen en hijgen, schijnt nu wel te slapen, zomaar midden op het pad. Het kleinere gereedschap hebben de arbeiders opgeborgen in de houten keet, die aan de andere kant, vlak tegen de bostrand staat. 's Middags wordt die keet als schaftlokaal gebruikt, dan scheekt de ploeghaas er koffie in grote witte kommen. En bij een onverwachte regenbui, vinden de mannen hier een veilig onderdak.

't Is nu donker geworden en 'de enige straatlantaarn die hier staat, vlak bij de keet, probeert een beetje licht te geven. Maar dat lukt niet al te best. Het miszerrige, gele lichtvlekje reikt niet verder dan de voorkant van de keet en spiegelt een beetje in de kleine, vierkante raampjes. Al-

les wat verder weg ligt, blijft verscholen in het duister van de avond.

Dichtbij ruist donker en geheimzinnig, het bos. Soms zwelt dat ruisen even aan in de wind, machtig en onheilspellend, dan legt het zich weer neer en sterft weg in de onzichtbare verte.

Geen mens zal het in zijn hoofd halen, op zo'n donkere herfstavond naar dit verlaten plekje te komen, om er eens rond te kijken.... En toch nadert in de verte een lichtje, dat langzaam duidelijker wordt. Een eenzame fietser komt voorzichtig aanpeddelen, uit de richting van het dorp. Het pad is aan die kant al klaar maar 't is oppassen, om in het donker niet naast het pad, in het mulle zand terecht te komen. Bovendien moet de man vlak tegen de wind in trappen. Maar hij zet door en als hij eindelijk bij het lantaarntje is gekomen stapt hij af en kijkt scherp om zich heen. De gladde knopen van zijn uniform glanzen even op in het schaarse licht, de gesp van een koppelriem blinkt.... Zo staat Hoekstra, de veldwachter van Dalfsum daar een ogenblikje te kijken. Hij heeft nachtdienst en daar hoort ook hij, dat hij af en toe eens een kijkje komt nemen op het karwei hier achter het bos. Jimke, de opzichter, heeft er namelijk al een paar keer over geklaagd, dat er hier 's nachts gestolen werd, nu eens wat losse planken, dan weer een vergeten schop of een dekkleed en eens zelfs een nieuwe kruiwagen. Nu houdt Hoekstra geregeld een oogje in 't zeil en zo is hij dan ook vanavond naar hier komen trappen. Scherp dringen zijn ogen in het duister; het licht van een sterke zaklantaarn danst even over het slapende werk. Nee, mompelt hij zacht voor zich heen, niks te verdienen vanavond, alles is oké. Wacht, laat hij nu ook nog even onderzoeken, of de opzichter de deur van de keet wel op 't nachtslot heeft gedaan, die man kan soms zo vergezocht zijn. Zo, de fiets maar even tegen de lantaarnpaal en hier is de deur.

Ja hoor, ook dat is in orde, zie je wel? Nou, dan gaat Hoekstra maar eens naar het dorp terug, want voor je plezier hoef je hier warempel niet te komen logeren. „'t Lijkt de Sahara wel”, moppert de man, terwijl hij zijn fiets weer opzoekt, „....,alleen een beetje natter, want 't regent ook al weer”.....

Dan zet hij zijn voet op de trapper en... blijft staan.... Wat is dat daar? Zou je nu niet zweren dat daar gepraat wordt, ergens in de richting van het dorp? Even nog luistert de veldwachter scherp toe en dan weet hij genoeg. Er komen mensen aan, dat kan niet missen! En dat ze iets komen halen, daaraan hoef je ook niet te twijfelen. Nou, die mannetjes vallen dan vanavond lekker met de neus in de boter, daar zal Hoekstra voor zorgen! Snel gooit hij zijn fiets een

(Wordt vervolgd).

- 52. bijwoord van tijd.
- 53. bepaald lidwoord.
- 54. stad in Siddimdal (O.T.)
- 55. Montgomery.
- 56. persoonlijk voornaamwoord.
- 57. dief.
- 58. wat je van een vrucht kunt eten.
- 59. Amsterdams peil (afk.)
- 60. de koning der dieren.
- 61. noot.
- 62. voertuig.
- Verticaal:
- 1. Jullie gaan bijna allen nog op een....
- 63. boom.
- 64. Latijns woord voor IK.
- 65. onbepaald lidwoord.
- 2. opbergplaats.
- 66. meisjesnaam.
- 4. bewijsje.
- 67. noot.
- 5. dunne laag.
- 68. en dergelijke (afk.)
- 69. middelbaar onderwijs (afk.)
- 6. een van de werkwoordstijden.
- 70. lager onderwijs (afk.)
- 71. rij van wagens.
- 7. schijngestalte van de maan.
- 72. flink.
- 73. bepaald hoofdtelwoord (3).
- 9. vervoermiddel.
- 74. boom.
- 75. volk.
- 12. keet.
- 14. een radio omroepvereniging.
- 76. Ezaü.
- 77. stam werkwoord: opnemen.
- 78. loflied.
- 79. een zoon van Jakob.
- 80. streep.
- 81. maand.
- 23. bouwland.
- 82. gebruikt een schoenmaker.
- 25. lange stokken.
- 83. maand.
- 27. wapen.
- 84. roofvogel.
- 85. vrij geworden.

- 38. zoon van Amram en Jochabed.
- 86. leeg.
- 87. Indo-germaan.
- 40. regel.
- 88. schoorsteenzwart.
- 89. zoon van Amram en Jochabed.
- 90. meisjesnaam.
- 42. herkauwer.
- 43. naam van beroemd geworden vliegtuig.
- 91. het land van Kedorlaomer.
- 45. menigte.
- 92. fout.
- 54. alstublieft.
- 93. uitroep.
- 94. titel (afk.)
- 95. naamloze vennootschap (afk.)
- 96. verlichtingsbuizen (afk.)
- 97. Engels woord voor ja.
- 98. onder anderen (afk.)
- 99. schel.
- 100. tegengestelde van jong.
- 101. legt een vogel.
- 60. heil den lezer.
- 102. een zweren.
- 103. persoonlijk voornaamwoord.

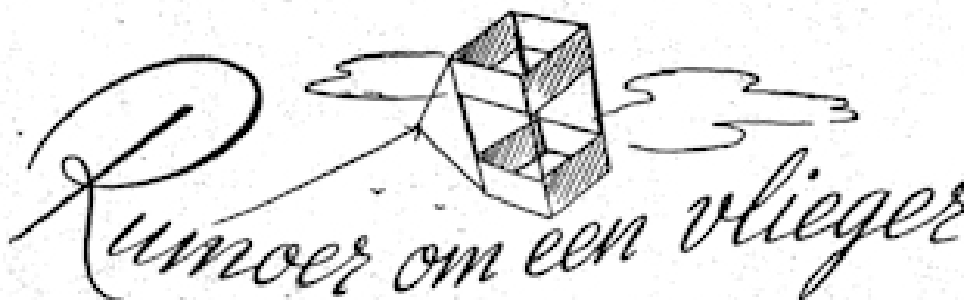
Uit het Maartnummer komen nog de antwoorden.

a. Allereerst de „naamkaartjes”, maar nu met de fatsoenlijke namen van de beroepen er op:

- 1. kapitein. 2. schilder. 3. kapper.
- 4. melkboer. 5. grossier. 6. kassier.
- 7. dirigent. 8. boekbinder. 9. imker.
- 10. loodgieter.

- b. Mozes. 2. rabbi. 3. Asaël. 4. Maart
- 5. poort. 6. paard. 7. Naomi. 8. Pekah.
- 9. Rezin. 10. otter. 11. Jezus.
- 12. komijn. 13. koran. 14. Elisa. 15. veter.
- 16. Rabba. 17. Aäron. 18. Ornan. 19. petra.

Op de kruisjeslijn komt te staan: Maart roert zijn staart.

DOOR J. F. STULP

Snel gooit Hoekstra zijn fiets een flink eind opzij in 't zand. Dan voelt hij even of zijn revolver los in de holster zit en hurkt neer achter een kruiwagen. Ziezo, van hieruit kan hij prachtig zien wat daar bij de

keet gebeurt en zelf is hij totaal onzichtbaar. Afwachten nu maar.... de stemmen klinken al vlakbij. En Hoekstra zou warempeel haast zeggen, dat 't jongensstemmen zijn. In stilte schudt de veldwachter zijn hoofd.

't Is wel treurig eigenlijk.... Maar deze keer ontsnappen ze hem niet, de dieven, reken daar maar op!

De vlieger, die Piet Bos en Koos Weynands Woensdagmiddag zo ongelukkig zijn kwijt geraakt, is nog altijd niet teruggevonden. Ze hebben anders hun uiterste best gedaan, de jongens, maar 't heeft niets geholpen.

Donderdagmorgen zijn ze, vóór schooltijd nog, naar 't huis van de boswachter geweest. Maar ze troffen het niet: Jimke was niet thuis, zei z'n vrouw. En een vlieger was er niet gevonden, dat wist ze wel zeker, want dan zou haar man het wel gezegd hebben. Maar ze zou hem wel vragen, of hij er nog eens extra naar wilde uitkijken, hoor! Als dat ding in 't bos lag, dan vond de boswachter hem zeker, die kwam overal. Maar zelf zoeken.... nee, daar zouden de jongens wel geen toestemming voor krijgen. Mijnheer Bengers, de eigenaar, wilde heelist geen jongens in 't bos hebben en daar moest Jimke zich natuurlijk aan houden.... Zo praatte die vrouw nog een poosje door en toen de jongens eindelijk weer op straat stonden, hadden ze nóg niets, dan wat onzekere beloften. Want de kans dat Jimke de vlieger werkelijk zou vinden, was natuurlijk maar heel klein....

Ook op school hebben ze daarna overal gevraagd of iemand soms iets van het „verloren schaaap“ afwist, natuurlijk zonder er precies bij te vertellen, hoe de vork aan de steel zat. Maar niemand die iets wist. En juist toen ze vanmiddag alle hoop hadden opgegeven, kwam er groot nieuws, van een heel onverwachte kant.

Vrijdagsavonds wordt er in 't lokaal achter de kerk „Jongensclub“ gehouden. Piet en Koos zijn trouwe leden en ook vanavond waren ze present. 't Weer was herfstig en toen meester Sikkema om acht uur de hamer liet vallen ten teken dat de vergadering gesloten was, was 't buiten al helemaal donker.

Piet Bos, die buiten 't dorp woonde, had nog een heel eind te lopen en daarom zetten de beide kameraden direct maar flink de pas er in. Gerrit Spoelstra, die dezelfde kant uit moest, liep een eindje met hen mee. En toen kwam het onverwachte....

„'k Krijg misschien een mooie vlieger, jo“, zei Gerrit, die tussen de beide anderen in liep opeens, een beetje geheimzinnig. Direct spitsten Koos en Piet natuurlijk hun oren.

„Van wie?“ vroeg Piet, zo onverschillig mogelijk. „Van mijn vader“, vertelde Gerrit vertrouwelijk. „Maar je mag er niet over kletsen, hoor!“ En toen kwam er een verhaal, waarnaar de beide anderen „met zeven paar oren“ luisterden:

Gerrits vader was ploegbaas op het werk aan het nieuwe fietspad, dat wisten Koos en Piet wel hè? Nou, toen vader verleden Woensdag, na het werk, nog even in de keet kwam, lag daar zo maar een mooie vlieger, een „sonnetje“, jo, rood met een groene ster....“

„En waar is die nu?“ schreeuwde Koos er opeens tussendoor. Daar had hij dan eindelijk een spoor van de verloren vlinder!

Gerrit keek er maar wat vreemd van op. Dat zou hij net gaan vertellen, hè? Moet je maar horen:

Gerrits vader had de vlieger eens bekeken en direct gedacht: da's een mooie voor Gerrit. Als die er Zaterdag nog ligt, vraag ik Jimke, of ik hem mee mag nemen. Nu trof het wat ongelukkig, vertelde Gerrit verder, dat vader vandaag niet op 't werk was geweest, omdat hij niet al te lekker was. Maar Donderdag lag die vlieger daar nog en als een van de arbeiders uit de stad hem intussen niet had meegepikt, zou hij er morgen ook nog wel zijn. „En dan is-ie voor mij jongens!“

„Maar niet heus!“ riep Koos er direct overheen. Met moeite had hij zich zolang stil gehouden, maar nu was 't mooi genoeg. Chris' mooie vlieger — wat verbeeldde ze zich wel?

Met een gezicht van „wat zullen we nou beleven“, bleef Gerrit hem even aankijken. Gelukkig maar, dat Piet wat duidelijker was. „Die vlieger is van óns, jo“, kwam hij, óók al heftig, „die hebben we Woensdagmiddag verspeeld“. En toen kwam natuurlijk het hele verhaal. Gerrit keek er beteuterd van. Nou, als hij dit had geweten hadden ze hem natuurlijk allang terug gehad. Voor hem was het nu wel een teleurstelling, maar eerlijk is eerlijk... „'k Zal het mijn vader vertellen“, beloofde hij, terwijl ze weer verder liepen, „dan neemt hij hem morgen wel mee. Tenminste, als het ding daar nog ligt!“

Ja!... Als en morgen... Koois, die zich ras even had verkennerd van prest, dat alles nu tóch nog terecht kwam, werd alweer ongeduldig. „Dat wordt wéér wachten“, mopperde hij. En dan plotseling heftiger: „Zeg, kunnen we 'm nu niet even halen... 't is nog helemaal niet laat en in een kwartiertje zijn we er“....

„Jo, denk nou eens even na!“ kalmeerde Piet direct, „de keet zit toch op 't slot? Nee, 't is veel beter dat we morgenvroeg even gaan“.

Maar nu kreeg Koois een onverwachte bondgenoot in Gerrit, die alweer over zijn teleurstelling heen was en best zin had in 'n avontuurtje. Als je morgenvroeg kwam, wist hij, dan werd je tóch teruggestuurd tot twaalf uur. Dat werd dus wéér wachten. En die deur zat natuurlijk op 't slot, daar had Piet gelijk aan, maar er was best een andere mogelijkheid om in die keet te komen. Hier werd Gerrits stem plotseling weer geheimzinnig en dicht naast elkaar liepen ze verder, door de verlaten dorpsstraat.

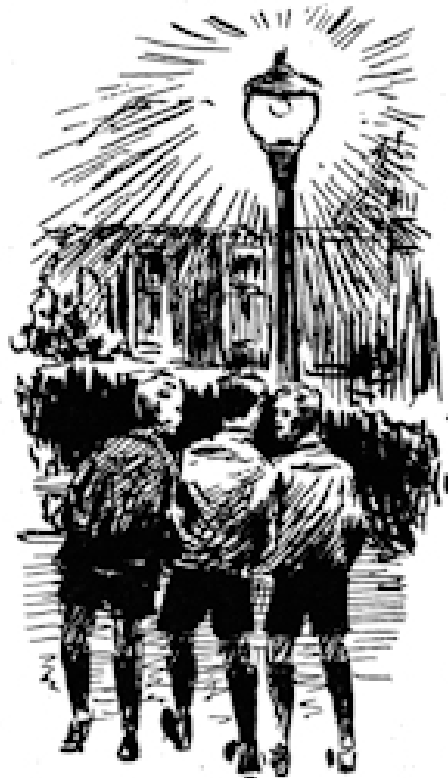
Gerrit vertelde dat hij vaak bij zijn vader op het werk kwam en ook wel in de keet. En hij had vader er al vaak over horen mopperen, dat het tuimelraam, vlak naast de deur, niet meer vastgezet kon worden: de sluiting was stuk. Als je er van buiten stevig tegen aan drukte, wipte het óp en dan kon Koois, die niet zo dik was, er best door. Als de anderen zin hadden en durfden, dan wilde Gerrit best even mee gaan naar het werk. Nou.... dóen?....

Zie, dat was nog eens taal, vond Koois. Natuurlijk gingen ze! Toevallig, dat hij nou net 'n nieuwe zaklantaarn bij zich had, hè? Kom, opschieten dan maar.

Piet had eerst nog wel wat bezwaren. Hij had beloofd, dat hij 'e avonds direct na de vereniging naar huis zou gaan. Vader wilde voor geen geld, dat hij in 't donker op straat bleef slenteren. En 't fietspad was nog een heel eind.... Maar de anderen lachten er om. Wist Piet wel, dat ze haast een half uur vroeger waren dan anders, omdat meester Sikkema om 8 uur op een andere vergadering moest zijn? Nu, dat was net de tijd die ze nodig hadden en thuis zou niemand iets van het „uitstapje“ merken! „En dan hebben we de vlieger lekker terug, jo“, overreedde Koois... „toe, kom nou maar!“ Toen zwichtte Piet voor de verleiding en, omdat ze het dorp nu achter zich hadden, ging het in de loopas verder, in de richting van het bos.

Zo komen ze dan een poosje later buiten adem op het terrein achter 't bos aan. Een prettige wandeling is het nu juist niet geweest langs het donkere pad en Koois is, direct bij 't begin al, nog lelijk gevallen ook, over een paar planken die daar lagen, met als gevolg een bloedende knie. Ook zijn ze nog even behoorlijk geschrokken, omdat ze zeker meenden, dat er bij 't lantaarntje, dat ze natuurlijk uit de verte al zien kom-

den, een lichtje heen en weer flitste. Maar daarna is alles gelukkig donker gebleven. Gek toch, dat je je zoiets verbeelden kunt... Op het terrein zelf is alles stil en verlaten,

precies zoals ze verwacht hadden. En dank zij de lantaarn die hier brandt, (waarom nou toch, zou je zeggen!) is alles gemakkelijk genoeg te vinden. Bovendien: Gerrit is hier thuis! „Kijk“, wijst hij, „hier is de deur... wacht eens... ja, die zit op slot, dat dacht ik al.... maar dat raam hier moet open kunnen!“

Deskundig drukt hij tegen de bovenkant van de sponning, nog even een rukje... dan wipt het raam gehoorzaam óp en een tamelijk grote opening komt vrij.

„Kun je er dóór?“ fluistert Gerrit, want wel niemand hen hier natuurlijk horen kan, krijgt de geheimzinnige eenzaamheid hen toch alle drie te pakken. Koois tast eens met zijn handen langs de opening en knikt dat het wel gaan zal. Maar waar moet hij daar binnen houvast aan krijgen, als hij er zó door kruipt?

„Je kunt het beter achterste voor proberen“, verzint Piet, „dan kom je netjes met je benen op de grond terecht. Kom maar, wij zullen je wel optillen“....

't Wordt een hele hijs in 't halfdonker, maar ze moeten nu dóórzetten. Steunend en bijgend sjarren ze het slachtoffer ter hoogte van het raam, dan voorzichtig de benen er door (denk om m'n zere knie!“)

(Wordt vervolgd).

waren. Een accumulator is hetzelfde.
110. Ebed Melech.

Het nieuwe „tiental” is :

- 111. Wie waren de Maccabeeën en in welke tijd traden zo op ?
- 112. Wat kan het woordje roos zoal betekenen ?
- 113. In onze Vaderlandse Geschiedenis hebben we 2 stadhouderloze tijdperken. Noem de jaartallen eens.
- 114. Je weet waar Venlo en Roermond liggen ? Welke plaats ligt

- hoger ?
- 115. Noem 'es 3 raadpensionarissen.
- 116. Hoeveel tanden en kiezen heb je in je mond ?
- 117. En hoeveel tanden heeft een walvis ?
- 118. Ede ligt op de Veluwe. Waar ligt Eede ?
- 119. Op welke grondsoort ligt : Hele naveen, Apeldoorn en Roodeschool ?
- 120. Als grootvaders slingerklok achterloopt, hoe moet (kun) je dit weer goedmaken ?

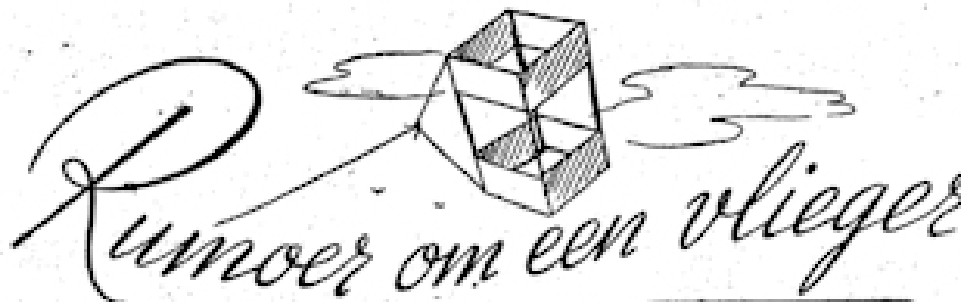
Ons Werkhoekje

Nou, nou, wat hebben jullie me een werk bezorgd. Wat een oplossingen ! 'k Vond het geweldig, zo mooi als de meesten hun oplossingen hadden versierd. Jammer, dat ik niet veel meer prijzen kan geven. Eerst gaan die oplossingen aan de kant, waarin een foutje zit. Zoals van die school uit Friesland, die keurig werk inzond, maar..... „Vijf Mei bevrijding” moest het zijn, en jullie hadden: Het Mei bevrijding. Jammer!

Van de goede oplossers komen hier de prijswinnaars :

- 1. Willem Spinder, Harkema-Opeinde
- 2. Klaasje Boessenkool, Staphorst
- 3. Alie de Roos, Twijzelerheide
- 4. Albertus W. Heezen, Hall, post Voorst.
- 5. Anne de Vries, Johanna-stichting, Arnhem

- 6. Janie van Breukel, Rozenburg
 - 7. Stijntje van Enk, Genemuiden
 - 8. Sijbrand van der Vis, Oosterend Texel
 - 9. Rietje de Groot, Westbroek (U)
 - 10. Albert Visser, Eernewoude
 - 11. Karel Zijlema, Ten Post
 - 12. Ko de Bree, Koudekerke (Zld)
 - 13. Wilma Gerrits, Vriezenveen
 - 14. Anna Otten, Nieuweroord (Dr)
 - 15. Dirk Hoksbergen, Kampereiland
 - 16. Grietje Oudshoorn, Valkenb. (Z-H)
 - 17. Ortje de Ridder, Asperen
 - 18. Harry Gelling, Vriescheloo
 - 19. E. Bronkhorst, Garderen
 - 20. Pity Zwart, Zoutkamp
 - 21. Jopie Lammers, Groot-Bredenbr.
 - 22. Wieger Braaksma, Ee (Fr.)
 - 23. Jannie van der Wal, Oudega Sm. post Oudewater
 - 24. Gretha Gaikhorst, Hoenkoop
 - 25. Ingeborg M. van Dommelen, Rotterdam
- Van harte gefeliciteerd, meisjes en jongens !

DOOR J. F. STULP

Zakken nu maar! Nog even wat gewurm om de schouders en de armen mee te krijgen

en dan voelt de inklimmer de bodem onder s'n voeten: hij is er! Meteen gaat de licht-

straal van z'n zaklantaarn al zoekend langs de wanden. Nou, een kale boel hier hoor. In 't midden staat een lange houten tafel met wat ruw getimmerde banken er langs, in de verste hoek een kachel en hier ligt een berg gereedschap: schoppen, bijlen en wat niet al. Maar geen vlieger....

„Dààr, op die plank boven de kachel misschien“.... komt Gerrits stem van buiten „en anders onder dat kastje, rechts!“....

Koos scharrelt door de keet, of hij hier altijd gewoond had, stoot zijn knie nóg een keer tegen een bank, schopt met veel lawaai een ketel om, die voor de kachel op de grond stond en wordt hoe langer hoe nijliger. Al haastiger gaat zijn lichtje van de ene hoek naar de andere. Waar zo'n ding nou toch zit hè? Ràzend zou je worden!

„Hèb je al wat?“.... komt Piets stem gedempt van buiten. „Loop naar de pomp, jij“, grauwet Koos zenuwachtig terug. Nu snuffelt hij onder de kast en zelfs in de witte kommen, die op een rij op een plank staan, schijnt zijn lichtje, maar 't is allemaal voor niks. De vlieger is weg.... vandaag natuurlijk al meegenomen door een arbeider uit de stad....

„Help me maar weer naar buiten“, komt hij dan maar misnoedig naar z'n makkers terug, die geduldig buiten (in een flinke bui!) staan te wachten. Vlug schuift hij een bank aan en werkt met de armen vooruit, zijn bovenlichaam naar buiten. Meteen hebben de twee anderen hem al te pakken en dan is het: trekken maar weer! Maar deze keer gaat het niet zo vlot. Hoe het komt begrijpen ze niet, maar Koos' heupen schijnen plotseling te breed te zijn; met geen mogelijkheid krijgen ze hem er door. En 't gekke

is, dat hij niet meer achteruit kan ook.... de arme jongen zit muurvast in de opening! Eerst durft Gerrit er nog een te lachen ook, maar al gauw begrijpen ze, dat dit een lelijk geval wordt. Vooral Koos zelf krijgt het te kwaad.... de angst slaat hem om 't hart, hij trapt en spartelt, maar 't enige resultaat is, dat hij zichzelf nog vaster in de val werkt. En z'n buik begint zo'n pijn te doen en die knie.... „Toe dan“, gilt hij tegen de anderen, die ook al ten einde raad zijn, „hèlp me dan, sufferds!“ Maar vóór ze nog

hebben kunnen antwoorden, gebeurt er iets vreselijks, iets, dat hun het hart een ogenblik doet stilstaan van schrik....

Ergens aan de kant van 't pad, tussen het puin en de kruiwagens, beweégt iets; een fel, wit licht boort zich plotseling door het duister en een zwarte gedaante komt naar voren... „Halt“, roept een gebiedende stem, „en nèt van je plaats, of ik schiet. In naam der wet arresteer ik jullie!“....

Even zijn de jongens als verstijfd: wat móeten ze? Gerrit en Piet voelen een haast onbedwingbare kriebel in hun benen om er vandoor te gaan. 't Kan nog en als ze willen, zijn ze met een paar sprongen in het duister verdwenen. Maar Koos dan? Nee, er is geen uitweg... ze kunnen niet anders, dan zich maar machteloos overgeven. Met trillende benen wachten ze hun ongeluk af....

„'t Is Hoekstra“, fluistert Gerrit nog. Piet knikt: 't kan niet erger!

Daar, met een paar flinke stappen, is de veldwachter al bij hen. „Zo“... licht hij hen één voor één in 't gezicht, „'t is mooi hoor! Zulke kwa-jongens nog en dan al op diefstal uit!“ Ze zijn nog teveel in de war om direct iets te kunnen antwoorden en nu blijft de zaklantaarn schijnen op Koos. „Toe jo“, maakt Hoekstra zich nijdig, „wat hang jij daar uit dat raam, schiet eens een beetje op!“

„'t Kan niet“, kreunt Koos pijnlijk.

Voor hem is het haast een uitkomst, dat de veldwachter daar staat, want hij houdt 't niet meer uit.

Kan niet? Nou, dan zal Hoekstra hem wel eens een zetje geven! Met zijn sterke armen pakt hij de arme jongen om de middel vast, dan een ruk en nóg een.... Jonges, daar zit kracht achter!

„Au, au”, gilt Koos. Hij heeft Hoekstra de armen om de hals geslagen, of 't zijn „pappie” was en wringt zich in alle bochten.

„Nou, nou”, kalmeert de veldwachter, „bedaar maar wat, hoor. Of wou je hier soms blijven vannacht?”

Nog een ruk... „krak”, doet Koos' broek, een lange scheur... maar hij is los en met een zwaai zet de politiemans hem op de grond. „Zo, dat is dat”, hijgt hij, het raampje sluitend. „En kom nu maar eens een beetje meer in 't licht, heren, dan zullen we eens zien, hoe groot de buit is”. „We hebben niet gestolen”, vindt Piet dan eindelijk zijn stem terug, „we zoeken een vlieger....”

Gehoorzaam lopen ze naar de lantaarn en intussen hoort Hoekstra in een paar woorden de geschiedenis.

„Och, toch...” knikt hij, „wat een mooi verhaaltje. Heb je dat zélf bedacht?”... Nou hij zal de heren tóch eerst maar even fouilleren, vindt hij, voor alle zekerheid, zie...

Deskundig gaan zijn handen langs hun kleren en vooral langs de zakken. Maar er komt niet veel te voorschijn. Een kluwentje touw van Gerrit en Koos' zaklantaarn, dat is de hele oogst.

Even staat de veldwachter dan na te denken. Hij had wel iets anders verwacht, eerlijk gezegd. Zou dat verhaal van die vlieger dan tóch waar zijn? Ze houden het bij kris en bij kras vol, die jongens en hun verhalen kloppen precies. Bovendien, Hoekstra kent deze jongens wel en hun ouders — en hij kan toch ook moeilijk geloven, dat zulke jongens bij nacht op roof uitgaan. Wat zou er trouwens te stelen zijn in zo'n keet? Maar komfan, hun straf moe-

ten ze hebben en hij zal ze te ieder geval maar eens meenemen naar de politie-post in het dorp. Laat ze maar eens een poosje in de piepzak zitten, dat hebben ze wel verdiend!

„Vooruit”, klinkt dan streng zijn stem „pak je eigendommen weer op en loop op een rijtje voor me uit naar het dorp. Op het bureau spreken we elkaar nader. En denk er om: geen kunsten, daar wordt het niet beter van”....

't Is een droeve optocht.... Ze lopen achter elkaar, de jongens, Koos, die kreupelt, voorop. Praten doen

ze niet meer, ieder heeft zijn eigen gedachten. En die zijn niet zo rooskleurig! O, o, dat wordt een nacht brommen op 't bureau. En wie weet wat nog meer! Want Hoekstra gelooft niets van hun verhaal, dat hebben ze allang begrepen. Nou, ze zitten er lelijk tussen, hoor. En thuis... wat zullen vader en moeder ongerust zijn. Geloof maar, dat dáár ook wat waaien zal, als ze nog thuis komen vanavond. Opgebracht door de politie, 't is om te rillen! Ook Hoekstra heeft zo zijn gedachten. Zo nu en dan gaat het licht van zijn zaklantaarn over de schuldigen en dan moet hij even glimlachen. Wat lopen ze daar als brokjes ellende, het hoofd gebogen, de handen diep in de zakken. En die voorste snuift zo ver-

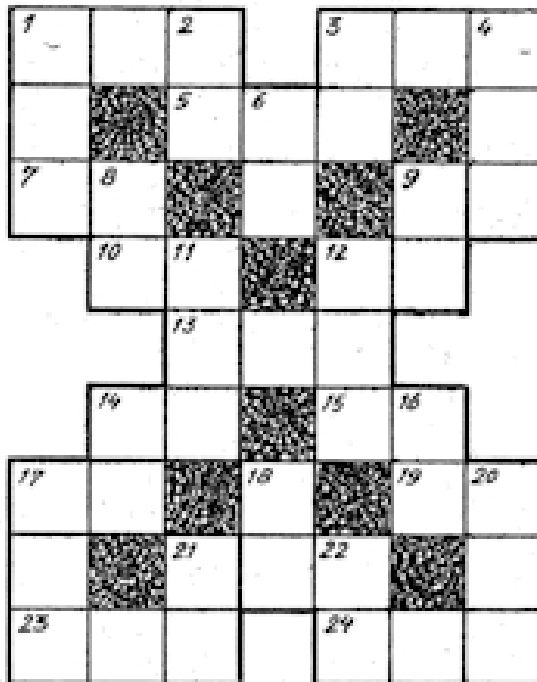
ONS WERKHOEKJE

Voor de vakantie begint moet je nog even een leuk kruiswoord-puzzletje oplossen.

Horizontaal: 1. bloeiwijze, vrucht. 3. nachtvogel „vriend der duisternis”. 5. loofboom. 7. gezinslid. 9. loofboom. 10. gebod, bevel. 12. tegengestelde van even. 13. viervoetig dier. 14. pers. voornaamw. 15. voertuig. 17. viervoetig dier. 19. spil. 21. zeevogel. 23. stuk perkament. 24. familielid.

Verticaal: 1. berg. 2. zangnoot. 3. kleintje. 4. niet vast. 6. een pers.vorm van het werkwoord zijn. 8. overblijfsel bij verbranding. 9. voegwoord. 11. deel van een boom. 12. familielid. 14. als 6. 16. deel van een schip. 17. zit aan het hoofd. 18. lengtemaat. 20. opgave. 21. bijwoord. 22. meisjesnaam.

Je hoeft deze keer niets op te zenden.

Rumboer om een vlieger

DOOR J. F. STULP

III

WEER EEN ONTDEKKING!

De volgende middag zijn Piet en Koos al vroeg op weg naar de stad.

Nu alles weer licht is om hen heen en ze daar zo lekker met 't windje in de rug over de gladde asfaltweg zweven, zien de avonturen van gisteravond er alweer heel anders

uit. Wel wordt er nog druk over gepraat natuurlijk! Koos vindt het wel leuk om zo iets eens mee te maken, zwetst hij. Een aardige man eigenlijk, die veldwachter Hoekstra, hè? En sterk, ja!....

„Wat zeiden ze thuis van je broekje?” vraagt Piet, zo bij zijn neus langs. Koos kijkt even bedenkelijk. Ja, hij heeft flink snoppers gehad, dat is zo. En voor straf moet hij de volgende week alle avonden om vijf

uur binnen zijn. Om die broek hoor! Dat grapje met Hoekstra heeft hij maar niet zo precies verteld, 't was zo al mooi genoeg!

Piet zegt er niet veel van. Bij hém thuis is 't wel wat anders gegaan. 't Was al over negen toen hij thuis kwam en vader stond net klaar om eens op straat te gaan kijken. 't Was ten slotte een eenzaam eind weg van 't dorp af en 't weer was slecht. Enfin.... Piet was er dan, maar een half uur te laat!

„En wat zie je er uit“, kwam moeder bezorgd, „vuil en bezweet“.... Als antwoord had Piet toen eerst maar eens zijn rijksdaalder op tafel gegooid. Je moest een nare geschiedenis altijd van de mooiste kant beginnen, vond hij. Maar de „laat-komerij“ werd daar natuurlijk niet veel duidelijker van, zodat het verhaal wel volgen moest. Eerst van die auto en zo van achteren naar voren, de hele geschiedenis tot het „lenen“ van de vlieger uit het schuurtje van de dokters-tuin toe. Toen vader hoorde dat de veldwachter zich er mee bemoeid had, trok zijn voorhoofd even in een ontevreden rimpel, maar hij begreep toch ook, dat ze alles wilden doen om Chris' vlieger terug te krijgen. En Hoekstra had dat gelukkig ook wel dóór gehad. Want dát was nu echt lelijk, vond vader, om 'n ander zijn eigendom stilletjes te pakken en te gebruiken. „En nu zit je met de gebakken peren! En je ziet weer, dat een verkeerde daad met een sneeuwbal is, hoe langer je er mee rolt, hoe dikker hij wordt“.... „En eindelijk is 't een rijksdaalder“, vulde Piet aan, met even een oljke blik naar de riks daar voor hem daar op de tafel. Van louter opluchting dat vader en moeder nu alles wisten, móest hij even iets grappigs zeggen. Maar vader was het niet met

hem eens! „Dat zou je wel willen, haasje“, glimlachte hij, „dat die rijksdaalder het einde was. Als Chris zijn vlieger terug heeft, dan mag je er een punt achter zetten, eerder niet!“

En omdat ze het toen toch over „rollen“ hadden, vond moeder, dat die riks dan ook maar weer „rollen“ moest. „Ik vind“, zei ze, „dat jullie morgen Gerrit zijn deel moet geven, maar dat je van de rest een nieuwe vlieger voor Chris moet kopen. Desnoods moet er nog wat uit de spaarpot bij ook.“ Piet keek een beetje zuinig, maar hij kon moeder toch geen ongelijk geven. En vader was 't er direct mee eens. Want die vlieger zag je vrij zeker niet weer terug, dacht hij. Die zou wel meegenomen zijn door een van de arbeiders. En er werkten daar zo'n drie honderd man, dus zoek het dan maar uit!

Zo hadden ze er nog een pootje over door gepraat en toen Piet naar bed ging, was hij voor 't eerst na Woensdag weer echt blij. Wat fijn toch, dat hij nu alles had verteld. Vader en moeder hadden het direct zo goed begrepen en ze zouden hem helpen, dat wist hij zeker. Als Chris terug kwam Maandag, zouden ze hém ook eerlijk alles opbiechten. Dat zou nog wel niet zo gemakkelijk gaan, maar 't moest. En als ze hem dan een nieuwe vlieger gaven, van hun eigen geld gekocht, dan zou alles weer goed zijn.....

De Zaterdagmorgen op school is vlug om gegaan en nu zijn de beide vrienden dan op weg naar de stad. Kees heeft ook direct goed gevonden om een nieuwe vlieger te kopen en direct na het eten zijn ze op de fiets gestapt. Ze hebben zich voorgenomen om 't in een half uurtje te doen: als je vroeg bent, is 't nog niet zo druk in de winkels. Zo, daar heb je de eerste huizen van de buitenwijk al. Dan houden ze plotseling hun vaart een beetje in, want op een stuk land achter die huizen, is een stelletje jongens aan 't vliegeren. Dat treft wel aardig, nu kunnen ze meteen even goed uitkijken, want stél je nu eens voor, dat Chris zijn vogeltje daar bij was. 't Zal wel niet natuurlijk, maar je kunt nooit weten. Afstappen dan maar even. Nee, zie je wel, 't zijn allemaal van die gewone puntige, wel aardig hoor, maar niks bijzonders. Even staan ze te zoeken, dan plotseling pakt Kees zijn makker bij de arm: „Moet je eens kijken, dáár, aan de andere kant!“ Ja, daar gaat een „tonnetje“ omhoog, wild zwaaiend eerst, om het evenwicht te vinden. En..... en dat is 'm! Met open mond staan die twee daar bij de weg het geval aan te kijken. 't Is haast niet te geloven, maar dat is 'm, kijk dan dat rode linten met gele rand en die groene ster in 't midden!

Het „tonnetje“ klimt nu langzaam omhoog en de jongens houden het niet langer uit. Moet je je half náér zoeken om een vlieger en dan moet hij daar vlak voor je

neus de lucht in gaan!

„Kom mee jo“, is Koos ineens besloten, „we gaan 'm halen, wat denken ze wel!“ En zonder er verder een woord aan te verspillen, zetten ze de fietsen (veilig op 't slot!) tegen een muur en draven het veld op.

Er zijn daar wel twintig jongens aan 't vliegeren, maar ze hebben gauw gemeng uitgezocht wie Chris' mooie „huisjesdraak“ vasthoudt. 't Is een jongetje van een jaar of tien en hij kan het nog niet eens goed, anders was de vlieger nu al veel hoger geweest.

Daar staan ze al naast hem.

„Dat is onze vlieger, jo“, valt Koos maar direct met de deur in huis, „en wij moeten hem terug hebben!“

„Hè?“.... kijkt het jong even verwonderd naar die twee vreemde jongens daar voor hem. En meteen grijpen zijn handen steviger de klos, want die ene probeert hem nota bene maar zo het touw uit de vingers te rukken.

„Blijf je er af, gemenerd!“....

„Je vader heeft die draak meegenomen van z'n werk, hè?“ probeert Piet het wat kalmer. „Hij heeft hem daar gevonden in het Gaaster bos en wij hebben 'm verloren!“

Maar het jongetje geeft het zo gauw niet op. „'t Is nietes“, schreeuwt hij verontwaardigd, „mijn Oom heeft hem gemaakt, 'k heb hem al lang. Je blijft er af hoor, of ik roep mijn vader!“

Dat zo'n ventje toch zo liegen kan! Koos is er verontwaardigd van en is voorlopig ook nog niet van plan het touw los te laten. „Als jij naar je vader gaat, ga ik naar de politie“, dreigt hij. „Wie iets vindt, mag het daarom nog niet houden.... Nou, geef je 'm of niet?“

Hoe langer hoe harder wordt het geschreeuw en de andere jongens merken het nu ook. Met hun vliegertouw in de hand,

komen ze van alle kanten toelopen. Ze vinden het best leuk, zo'n vechtpartijtje, da's weer eens wat anders. En o, moet je zien, die vent probeert daar doodgewoon Jantje Rienks zijn vlieger te stelen. Wat een gemenerd, niet? En of Koos en Piet nu al schreeuwen dat het hun vlieger is en dat Jantje eigenlijk de dief is, het helpt niet, ze krijgen het hele veld tegen zich.

„Opschieten!“ fluistert Piet tegen z'n kameraad, „anders verspelen we 'm nog!“

Ja, dat begrijpt Koos ook en met een onverwachte ruk wringt hij het jongetje de lijn uit de hand. Inhalen nu, zo hard je kunt! „Je klos krijg je terug hoor!“ roept hij intussen Jantje nog na, die huilend naar huis rent.

Maar nu wordt het een van de grootste jongens, die er vlak bij staat, toch wel wat al te gortig! „Hiero“, zegt hij tegen een ander, „houd jij mijn vlieger vast, dan zal ik even met die goser afrekenen!“ En met gebalde vuisten komt hij op Koos af.

Gelukkig maar, dat Piet er ook nog is! Kalm stelt hij zich tussen Koos en z'n aanvallers op in zijn bekende bokshouding,

waar op school iedereen respect voor heeft. „Handen thuis hè.... je hebt er niets mee te maken!“

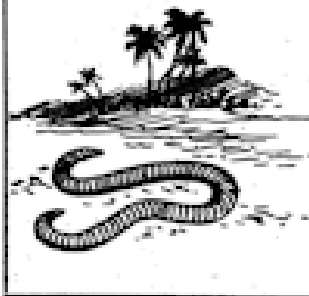
„O nee“, doet de jongen verontwaardigd, „heb ik er niets mee te maken? Moesten we ons maar rustig laten bestelen, door zo'n paar boertjes zeker“.... Maar hij blijft toch staan. Dat mannetje daar voor hem heeft kruim in de vuisten, en je kunt maar beter wat voorzichtig zijn....

(Vervolg achterzijde v. h. omslag)

EET SMAKELIJK.

Biologen hebben een worm ontdekt, die goed voor de consumptie is en zeer veel vitaminen bevat. Het is de ringvormige Palolo die bij de koraalriffen van de tropische eilanden in de Grote Oceaan leeft. Een studiegroep van de Universiteit van Hawaii is het dier op 't spoor gekomen. De worm komt

slechts voor 'n periode van 3 dagen tussen Oct. en Dec. aan de oppervlakte. Alleen dan kan hij bij tonnen tegelijk wordengepakt

Faint, illegible text in the top left corner of the page.

Faint, illegible text in the top right corner of the page.

Faint, illegible text in the bottom left corner of the page.

Faint, illegible text in the bottom right corner of the page.

En intussen staat Koos te winden als een razende. Ziezo, de vlieger is al een heel eind gezakt, als Piet nog even volhoudt, dan is-ie binnen! En wat een geluk dat ze 'm nu téch nog hebben, hè? Daar zijn ze nu gisteravond voor naar die keet geweest, ook stom? Maar nou is-ie voor de bakker, — hun centjes kunnen ze lekker in de zak houden en Chris hoeft van niets te weten. En als dat joggie er soms zijn vader bij wil halen, gerust hoor! Dan moet die man een ander zijn eigendom maar niet mee pikken. Ziezo, daar gaat-ie al tegen de grond. 't Wordt tijd ook, want Piet heeft hoe langer hoe meer moeite, om zich de aanvallers van 't lijf te houden; er staan nu al drie tegen hem te schelden, gelooft Koos. Maar de vlieger hebben ze terug! Of Ineens gaan Koos' ogen wijder open van verbazing en een akelig gevoel knijpt in zijn lijf. Want die vlieger.... die vlieger.... Hij had zijn hand al uitgestrekt om de lijn los te maken en toen zag hij het plotseling. Dit is Chris zijn vlieger niet!....

Vanuit de verte leek hij er sprekend op, maar van dichtbij, nee hoor! 't Is een oud dingetje en dat gekreukte bekledsel, o voel nou eens, dat is papier, doorgewoon gekleurd papier....

Ontzet staat Koos nog even te kijken.... wát een ellende! En hoe komen ze hier heel-huids vandaan? Dan keert hij zich met een ruk naar zijn kameraad: „kom mee, 's we hebben ons vergist, dat ding is van papier!”

Hè?.... Nu is 't Piet zijn beurt om te schrikken, maar hij ziet met één oogopslag, dat Koos gelijk heeft. Toch duurt het even, vóór de vreselijke vergissing ook tot hem is doorgedrongen, maar dan is ook meteen al zijn moed verdwenen. O, o, wat hebben ze toch gedaan?.... En, alsof ze 't afgesproken hadden, zetten ze 't beide tegelijk op een lopen!

Maar zo gemakkelijk zullen ze er niet afkomen! De jongens, die zopas met z'n drieën Piet nog niet aandurfdén, voelen zich plotseling overwinnaars en, onder het geschreeuw van het hele veld, gaan ze er achteraan!

„Doorlopen, ja!” hijgt Koos, omdat het wel lijkt dat Piet zich alweer wil omkeren en staan blijven. Nee, laten ze dat nou niet doen, ze moeten van dit veld af, hoe eerder hoe liever. Niet zozeer omdat ze bang zijn, maar omdat ze zich toch zo vreselijk schamen. Geen wonder dat die jongens kwaad zijn, ze lijken ook sprekend op een paar rasechte dieven! Maar 't ergste komt nog, want net als ze hun fietsen in 't gezicht krijgen, komt een man in hemdsmouwen en blootshoofds, met grote passen het veld op. Aan zijn hand sleept hij een jongetje mee, dat er erg behuïld uitziet.

O wee, dat is Jantje's vader.... nou zul je 't hebben!

Zodra de man de beide vluchtelingen ziet, blijft hij, vlak bij de ingang, staan. Hier moeten die mannetjes passeren en zo kunnen ze hem dus nooit ontsnappen. Ha, dat zijn ze dus! Nou, 't is wel brutaal hoor, zo'n jongetje ijskoud de lijn uit de handen scheuren en de vlieger inhalen. Vernielen zou je ze, zulke lummels!

De jongens zijn nu plotseling gewoon gaan lopen en ze zetten hun onschuldigste gezicht. Maar 't hart klopt hun in de keel.

„Wacht eens even”, wenkt de man, als ze hem willen voorbij sluipen,.... „waar is die vlieger?”

„Die ligt op 't veld”, zegt Piet deemoedig „en... eh... u moet het ons maar niet kwalijk nemen, maar we hebben ons vergist.... we hebben net zo'n vlieger verloren, zie”....

Heel kleintjes staan ze daar bij die woedende man en de achtervolgers komen er natuurlijk direct in een kringetje omheen staan. En schreeuwen geen gebrek....

O zo, hebben ze zich vergist ... Met een ruk trekt de man zijn gebalde vuist uit de zak en houdt die Piet onder de neus. „En dan zo'n jongetje de zak maar uit de handen rukken, hè?”.... schreeuwt hij. „Kerels, ik moet me inhouden, anders sloeg ik je hier tegen de vlakte, allebei!”

Angstig doen de jongens een stap achteruit. O, o, dit gaat verkeerd!

Maar de woedende man schijnt zich te bedenken. Even voert hij een hevig gevecht met zichzelf, zijn handen trillen. Dan gaat hij een stapje opzij en wijst naar de straat. „En nu van 't veld af”, tiert hij „en laat ik je hier nog eens één keer terug zien!”....

Nu, dáár hoeft hij niet bang voor te wezen: nógít komen ze hier weer! Als geslagen hondjes gaan ze 't hek door en, zodra de fietsen van 't slot zijn, blazen ze stilletjes en met gebogen hoofden de aftocht. Achter hen is het vijandige gejoel van het hele veld. (Slot volgt).

Rumboer om een vlieger

DOOR J. F. STULP

Ze zijn al haast midden in de stad, voor ze een beetje tot zichzelf komen. Jongens, dat had niet veel geschied, of ze hadden een belijk pak slaag opgelopen. En dan hadden ze 't nog verdiend ook. Want hoe hebben ze nu toch zo stom kunnen zijn, om midden op een veld vol vreemde jongens, iemand een vlieger te willen outfutselen? Dat kon natuurlijk alleen, omdat ze zo dol-graag Chris' eigendom terug willen hebben. Maar ze weten 't nu ineens heel zeker: ze zoeken niet meer, 't geeft toch niets en ze hebben er nu al narigheid genoeg van beleefd. Kom maar, ze gaan er eentje kopen, hier, bij Van Steyn kan je ze wel krijgen! Vol moet alweer, stappen ze de winkel binnen en hun ogen zoeken al. „Vliegers genoeg”, zegt de juffrouw die hen bedient, kijk maar eens: hier heb je de goedkope, van papier en daar hangen de duurdere van linnen en plastic. Ja, „tonnetjes” zijn er ook nog een paar, als de jonge heren even hier willen kijken” ...

Maar de „jonge heren” blijven maar aldoor het hoofd schudden. „Hij is er niet bij”, fluistert Piet, teleurgesteld. De kleuren mogen desnoods wel wat anders zijn, maar ze kunnen Chris toch niet met zo'n goedkoop, klein dingetje afschepen. Nee, ze gaan maar liever eens verder kijken: er is niets

voor hen bij!

Dan staan ze weer op straat en begint het geslenter door de stad: winkel in, winkel uit. Maar nergens vinden ze iets, dat ook maar op de verloren vlieger lijkt. Tot ze 'm eindelijk, als ze de moed al hebben opgegeven, toch nog zien liggen in een etalage.... de vlieger die ze zoeken! Een prachtige, rode „huisjesdraak” is het, nog groter dan die van Chris. En opvouwbaar ook! Nou, die nemen ze hoor, dan zal Chris wel tevreden zijn. Maar gauw naar binnen! „Wat kost die vlieger uit de etalage?” ... „Zeven gulden vijftig”, zegt de man achter de toonbank. En daarmee slaat hij aan hun laatste hoop de bodem in, want zoveel geld kunnen ze nooit opbrengen....

Zo zijn ze dan even later op de terugweg naar huis en eigenlijk voelen ze zich nu pas verslagen. De verloren vlieger blijft onvindbaar en een plaatsvervanger is niet te krijgen. Al hun plannen zijn nu mislukt en er blijft niets over dan, als Chris thuis komt, hem maar alles te vertellen en hem het geld te geven, waar hij toch geen nieuwe vlieger voor kopen kan. Wat er dan verder gebeurt, zullen ze maar afwachten. Veel moois zal het avast niet zijn....

IV

Toen Chris terug kwam.

't Is nu Dinsdag geworden en Chris is weer thuis. Gisteravond laat is de familie aangekomen en vanmiddag heeft dokter zijn zoon zelf op school gebracht. Hij is een poosje bij de meester blijven praten en als de klas het lokaal binnen komt, zit Chris er al. Aan zijn glunderende snoet te zien, zou je zeggen dat hij blij is weer thuis te zijn. En zijn beide kameraden vinden het ook fijn! Met een: „Hallo jo, leef jij ook nog?”... strijkt Piet naast hem neer in de bank. Koos zit er vlak achter en zo is het drietal dan weer compleet. Als die vervelende vlieger-geschiedenis er nu niet was, dan was alles weer net als tevoren.

Voor de meester binnen komt, heeft Chris nog even tijd; om over zijn reis te praten. Als de jongens straks meegaan, om half vier, dan kunnen ze de prachtige souvenirs zien, uit het vreemde land. En de kaarten en de foto's! Nu, ze komen natuurlijk! Er is altijd heel wat te bleven in het doktershuis, op de ruime zolder of in de tuin. Alleen... deze keer zal 't wel niet zo leuk zijn. Piet en Koos

hebben afgesproken, dat ze straks maar zo gauw mogelijk hun misstap zullen opbiechten. En nu het er zo dicht bij is, zien ze er als een berg tegenop...

Zo gaan ze dan, als de klok half vier heeft geslagen, met z'n drieden naar het doktershuis. Chris' moeder is als altijd heel vriendelijk. Ze mogen binnen komen en krijgen in de ruime voorkamer, een kopje thee, met een paar heerlijke koekjes. Dan mogen ze Chris zijn kaarten bekijken en al het moois uit het vreemde land. En hoe kunnen ze nu, in vredesnaam, zomaar over die vlieger beginnen? Piet heeft al weet niet hoe vaak gerepetoeerd, wat hij precies zeggen zal, maar nu het er op aan komt, durft hij niet...

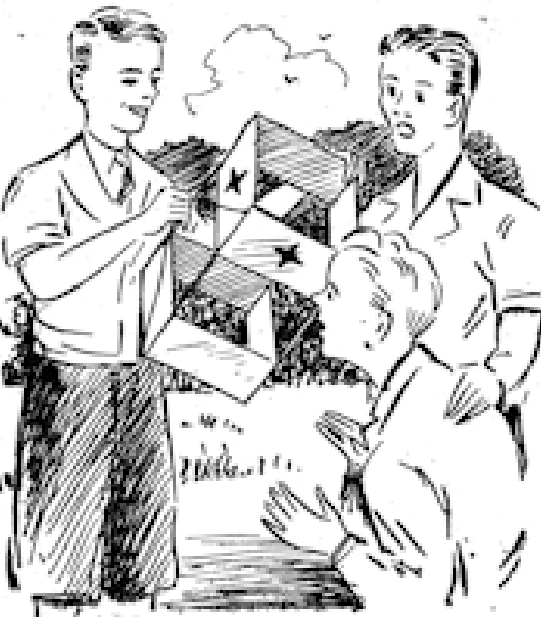
Als alles bekeken en weer weggeborgen is, gaan ze de tuin maar eens in. En dan, plotseling, begint Chris er zelf over! „'t Is fijn weer om te vliegeren", zegt hij, „hebben jullie zin?"

Daar dan! Even kijken ze elkaar aan, Kooos en Piet. Wie zal het zeggen? 't Wordt hoog tijd, want Chris loopt hen al vooruit naar 't schuurtje. „Kom maar hier, je", bedáppert Piet zich dan eindelijk, „we moesten je wat vertellen. Je vlieger is niet in 't schuurtje". „Hè?"... keert Chris zich verwonderd om, „wat weet jij daarvan? Die vlieger ligt daar altijd hoor, in de hoek, op 't tafeltje. Dat is zijn vaste plaats." „Maar nu niet," zegt Kooos bedrukt. Dat die vent toch maar niets begrijpen wil! „Jo, je bent raar", valt Chris een beetje ruw uit. Hij heeft de klink van het deurtje al in de handen en keert zich nog even om.

„Wedden dat hij er ligt?"

„Goed!" gaat Piet er direct op in, „om een gulden!" Hij heeft het geld voor Chris toch in de zak en als die er nu zelf een grapje van maakt...

„In orde!" glundert Chris, „dat geld heb ik verdiend!" Dan gooit hij de deur open en ze kijken alle drie naar binnen. In de hoek, op

het tafeltje, ligt de vlieger...

Hè? Kooos en Piet wrijven zich de ogen uit van verbazing. Dromen ze nu? Daar ligt nu die vlieger, waarnaar ze zo wanhopig hebben gezocht, alsof hij er nooit vandaan geweest was! Kooos moet er even aan voelen, er over heen strijken met zijn handen, voor hij 't geloven kan. Dan zucht hij uit de grond van zijn hart. Daar ligt Chris' vlieger, hoe bestaat het!

Piet heeft alvast zijn beurs tevoorschijngehaald. „Hier je gulden je", zegt hij blij, terwijl hij Chris het geld toereikt. Maar die neemt het niet aan en staat maar verbaast te kijken. Wat scheelt die jongens toch, vanmiddag? Aldoor deden ze al zo stil en zo vreemd en nu staan ze weer naar die vlieger te kijken, of 't een wereldwonder was. En dan haalt die Piet daar, als toppunt, een echte gulden te voorschijn en wil hem die geven. Nou, hij is een boontje als kij er nog wat van snapt!

Intussen heeft Piet zijn beurs weer opgeborgen en de vlieger van het tafeltje genomen. „Jo, kijk niet zo sip", lacht hij tegen Chris, „kom mee, we gaan vliegeren! En dan zullen we je onderweg alles vertellen, hè Kooos?" „Vast hoor", beaamt Kooos en Chris' gezicht heldert op. Mooi zo als hij het geheim ook mag weten, dan is 't goed. En hij is toch zo bar nieuwsgierig!

Kooos is al naar huis om zijn fiets en ook Chris haalt z'n paardje van stal. Piet kan wel bij hem achterop zitten en de vlieger vast houden. De lijn niet vergeten hoor, die ligt op de plank in de hoek....

Zo rijden ze dan even later 't dorp uit. Ze gaan eerst naar Piets huis om daar de wonderlijke ontdekking van de vlieger te vertellen en meteen Piets karretje op te halen.

Vertrouwelijk fietsen ze nu naast elkaar op de brede weg en Piet vertelt. Het begin is het moeilijkst. Chris wordt er even stil van, als hij hoort hoe ze de vlieger uit het schuurtje hebben gegrist en opgelaten aan veel te dan touw. „Kijk", wijst Kooos, „daar zie je het: er bengelt nog een eindje van die lijn aan de vlieger"... Maar als het verhaal van Kooos' „inbraak" in de werkliedenkeet achter 't bos en van de vechtpartij bij de stad, verkleuntert Chris zich alweer van plezier. De vlieger is immers terecht, waarom zou hij dan nog boos zijn? Maar hoe dat ding daar nu zomaar in het schuurtje is teruggekomen, dat begrijpt niemand. Kooos vindt dat het toveren lijkt en hij kijkt haast een beetje wantrouwend naar de geheimzinnige vlieger. Als zo'n ding nu maar praten kon...

Even later stappen ze bij het bekende huis af en gaan maar meteen naar binnen. Het treft dat Vader ook thuis is „en nou moet u eens kijken, de verloren vlieger is terug!" „Zo", zegt Vader, terwijl hij het gekleurde „tonnetje" bekijkt, „heb je hem gevangen? Hij lag zeker gewoon in het schuurtje hè?" Verwonderd kijkt Piet op. Vreemd, dat Vader helemaal niet verrast is over de onverwachte vondst. „Wist U het dan?" vraagt hij met een

gezicht van: nou begrijp ik er helemaal niets meer van!

Vader moet even lachen om Piets verbazing en knikt van ja. „k Wist er van”, zegt hij, „maar nog maar pas hoor. Anders had ik het je natuurlijk wel eerder verteld. En ik kan je ook vertellen hoe hij in het schuurtje teruggekomen is, want daar zal je wel nieuwsgierig naar zijn”.

Nou, en off!

Moeder vindt dat ze eerst maar es moesten gaan zitten en als ze een stoel hebben bijgeschoven, vertelt Vader wat hij weet.

Toen hij vanmiddag door het dorp fietste, kwam hij toevallig Jimke, de boswachter, tegen. Vader moest toen direct aan de verlorenvlieger denken, en hij besloot om de boswachter er toch nog eens naar te vragen. Je kon toch nooit weten. Jimke keek er een beetje vreemd van op. Die vlieger? Die was toch allang terecht?

En toen Vader zei dat hij daar niets van wist, vertelde de boswachter wat er gebeurd was.

Toen hij verleden Woensdag met een arbeider van de D. U. W. door het bos fietste, hadden ze die vlieger gevonden in de struiken, aan de rand van 't paadje. Omdat ze natuurlijk niet wisten van wie hij was, hadden ze 'm maar zolang in de keet neergelegd: de eigenaar zou wel komen opdagen. Maar er kwam niemand en toen Donderdagmiddag de arbeiders naar huis waren, had Jimke de mooie vlinder eens wat beter bekeken en ontdekt, dat er op een van de latjes, in een hoekje, heel fijn een naam stond geschreven. Chr. Bruins, las de boswachter daar en toen wist hij genoeg. Dat was natuurlijk het oudste zoontje van dokter Bruins en omdat Jimke toch naar het dorp moest, had hij de vlieger

te, hoe dat ding in 't bos kwam. Hij meende toch zeker hem gister nog in't schuurtje te hebben gezien... Ja, dat wist Jimke ook niet natuurlijk. Wel herinnerde de boswachter zich nog dat zijn vrouw, toen hij thuiskwam, had verteld dat er vanmorgen een paar jongens aan de deur waren geweest om een verloren vlieger. Ze had er de hele dag niet meer aan gedacht, maar nu schoot het haar plotseling te binnen. Maar ze kende die jongens niet en had vergeten de namen te vragen. Enfin, Jimke had gezorgd dat de vlieger bij de eigenaar terug kwam en verder had hij wel andere dingen aan z'n hoofd dan een stukje verloren speelgoed. „Dus”, had hij vanmiddag nog tegen Vader gezegd, „U weet nu waar hij ligt en Chris van de Dokter zal hem al wel gevonden hebben ook”....

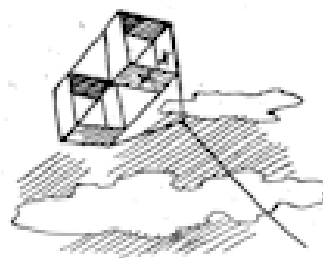
„Hadden we dat geweten”, zucht Kees, „dat die naam er in stond. En laat eens kijken dan?” Chris wijst het aan. Hij wist het natuurlijk wel, Vader zelf had hem er in geschreven, toen Chris de vlieger verleden jaar op zijn verjaardag kreeg.

„En zo is het raadsel dan opgelost, jongens”, zegt vader nog, „en alles is op z'n pootjes terecht gekomen. Laat het een afleer voor je geweest zijn!”

„Kom mee, jongens”, zegt Chris, als de anderen een beetje verlegen voor zich kijken „we praten er niet langer over. En we laten 'm de lucht nog eens in, op hetzelfde plaatsje boven 't Gaaster bos. Als Jimke er dan langs fietst kan hij hem nog eens zien. En mijn lijn is sterk genoeg!”

Ja, dat doen zal Jo, 't is daar toch zo'n geschikt plekje op 't land van boer Dirksen. En nu Chris er weer bij is, is 't dubbel fijn!

Even later klinken op het anders zo rustige domineesland de vrolijke jongensstemmen en staat de vlieger, waarom zoveel te doen is geweest, hoog en trots boven het Gaaster bos!

EINDE

maar meteen meegenomen. Dokter was niet thuis, maar Gerben Tuinman, die met z'n andijvie plantjes bezig was, wist er wel raad op „Geef maar hier”, had hij gezegd, „die leg ik straks wel even in 't schuurtje, op z'n gewone plaats”. En Gerben had er nog bij gezegd, dat hij een drillboor was, als hij snap-